

Sygn. akt IX Pa 87/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział IX Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych

w składzie:

Przewodniczący : : SSO Barbara Kuźdrzał – Kiermaszek

Sędziowie: SSO Maria Olszowska

SSO Mariola Łącka (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Gabriela Jokiel

przy udziale ./.

po rozpoznaniu w dniu 3 grudnia 2015 w Rybniku

sprawy z powództwa **R. P. (R. P.)**

przeciwko (...) SA w J.

o zadośćuczynienie

na skutek apelacji powoda R. P.

od wyroku Sądu Rejonowego w Jastrzębiu -Zdroju Wydziału IV Pracy

z dnia 27 lipca 2015 r. sygn. akt IV P 4034/14

1.oddala apelację,

2.odstępuje od obciążania powoda kosztami postępowania za II instancję.

Sędzia: Przewodniczący: Sędzia:

SSO Maria Olszowska SSO Barbara Kuźdrzał – Kiermaszek SSO Mariola Łącka

Sygn. akt IX Pa 87/15

UZASADNIENIE

Powód R. P. w pozwie z dnia 2 października 2014 roku wniósł o zasądzenie na jego rzecz kwoty 40.000 złotych od (...) SA w J. tytułem zadośćuczynienia w związku z chorobą zawodową.

Na uzasadnienie pozwu powód podał, że do daty przejścia na świadczenia emerytalne był zatrudniony u pozwanej jako górnik. Decyzją z dnia 31.05.2001r. Powiatowy Inspektor Sanitarny w T. stwierdził u niego chorobę zawodową, tj. pylicę drobno guzkową ograniczoną wyrównaną. Orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS ustalono u niego procentowy uszczerbek na zdrowiu w związku z chorobą zawodową na poziomie 20% a w toku sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym w Jastrzębiu – Zdroju oznaczonej sygn. akt IV P 533/02 biegły sądowy z zakresu chorób płuc ustalił procentowy uszczerbek na zdrowiu powoda wywołany chorobą zawodową pylicą płuc na 30%.

Uszczerbek jakiego doznał w związku z chorobą zawodową jak również aktualny stan jego zdrowia oraz dolegliwości uzasadniają jego roszczenie.

Pozwana (...) SA w J. w odpowiedzi na pozew w pierwszej kolejności wniosła o jego odrzucenie oraz o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, podnosząc, że przed Sądem Rejonowym w Jastrzębiu – Zdroju było już prowadzone w tej sprawie postępowanie oznaczone sygn. akt IV P 533/02 które zakończyło się oddaleniem powództwa.

W drugiej kolejności pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczeń powoda, argumentując, że powód o ewentualnej szkodzie i osobie zobowiązanej do jej naprawienia dowiedział się najpóźniej z chwilą doręczenia mu orzeczenia lekarza orzecznika ZUS nr akt 412330 z dnia 27 lipca 2001 roku ustalającego procentowy uszczerbek na zdrowiu spowodowany skutkami choroby zawodowej, zaś zgodnie z art. 442.1 § 1 k.c. roszczenie ulega przedawnieniu z upływem 3 – letniego okresu o którym mowa w tym artykule.

Z ostrożności procesowej pozwana podniosła nadto zarzut przyczynienia się powoda do ewentualnej szkody.

Sąd Rejonowy Sąd Pracy w Jastrzębiu – Zdroju wyrokiem z dnia 27.07.2015r. sygn. akt IV P 4034/14 oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanej 1.834 zł tytułem kosztów postępowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód R. P. był zatrudniony w (...) SA KWK (...) w pełnym wymiarze czasu pracy do dnia 11 grudnia 2012 roku na stanowisku pracy pod ziemią – ślusarza pod ziemią tj. do czasu nabycia uprawnień emerytalnych przez powoda.

Wojewódzki Ośrodek Medycyny Pracy w K. orzeczeniem lekarskim z dnia 23 maja 2001 roku, wydanym w sprawie nr (...), rozpoznał u powoda chorobę zawodową pylicę drobnoguzkową ograniczoną wyrównaną.

Powiatowy Inspektor Sanitarny w T. decyzją nr (...) z dnia 31 maja 2001 roku stwierdził u powoda chorobę zawodową pylicę płuc.

ZUS Oddział w R., nr akt 412330, orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS w sprawie procentowego uszczerbku na zdrowiu spowodowanego skutkami choroby zawodowej, wydanym

dnia 21 lipca 2001 roku, ustalił 20% stałego uszczerbku na zdrowiu powoda spowodowanego skutkami choroby zawodowej stwierdzonej decyzją nr (...) z dnia 31 maja 2001 roku.

Sprawa o sygn. akt IV P 533/02 Sądu Rejonowego w Jastrzębiu – Zdroju z powództwa R. P. dotyczyła ustalenia u powoda aktualnego uszczerbku na zdrowiu wywołanego chorobą zawodową i wypłaty odszkodowania ponad ustalony u powoda na poziomie 20% stały uszczerbek na zdrowiu spowodowany chorobą zawodową. Wyrokiem z dnia 11 marca 2003 roku wskazany sąd oddalił powództwo wobec pozwanej (...) SA oraz odrzucił pozew wobec ZUS w R..

W opinii wydanej w postępowaniu o sygn. akt IV P 533/02 Sądu Rejonowego w Jastrzębiu – Zdroju biegły sądowy z zakresu chorób płuc stwierdził, iż aktualny uszczerbek na zdrowiu powoda wywołany chorobą zawodową pylicą płuc wynosi 30%.

Dnia 3 sierpnia 2001 roku pozwana wypłaciła powodowi jednorazowe odszkodowanie w kwocie 8.152 zł.

Sprawa o sygn. V U 667/03 Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rybniku dotyczyła odwołania R. P. wniesionego przeciwko ZUS o jednorazowe odszkodowanie z tytułu choroby zawodowej, od decyzji z dnia 9 czerwca 2003 roku, sygn. 07 – 412330/25.

Powód w 2001 roku dowiedział się że stwierdzono u niego chorobę zawodową pylicę płuc oraz o związku tej choroby z pracą wykonywaną u pozwanej.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przeprowadzonych dowodów w postaci dokumentów znajdujących się w aktach osobowych, aktach spraw sądowych i dokumentacji znajdujących się w aktach ZUS oraz w oparciu o zeznania powoda.

Sąd oddalił wnioski dowodowe powoda o przeprowadzenie dowodu z orzeczeń lekarskich z dnia 22 kwietnia 2003 roku, 27 lipca 2008 roku, dokumentacji lekarskiej Wojewódzkiego Ośrodka Medycyny Pracy w S. na okoliczność aktualnego stanu zdrowia powoda oraz dolegliwości związanych z tym stanem, jak również wniosek dowodowy powoda o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego pulmonologa na okoliczność związku przyczynowo skutkowego pomiędzy zatrudnieniem powoda u pozwanej a powstaniem u powoda choroby zawodowej, procentowego uszczerbku na zdrowiu powoda, dolegliwości powoda powiązanych ze stwierdzoną chorobą zawodową, rokowań powoda na przyszłość, a także wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka B. B. na okoliczność dolegliwości jakie powód odczuwa w związku ze stwierdzeniem u niego choroby zawodowej oraz wniosek o przesłuchanie strony – powoda, na okoliczność aktualnego stanu zdrowia oraz dolegliwości towarzyszących powodowi w związku z chorobą zawodową, albowiem przeprowadzenie wskazanych dowodów nie miało jakiegokolwiek znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, prowadziłoby jedynie do wydłużenia czasu postępowania oraz wzrostu jego kosztów.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy przyjął, że powództwo powoda R. P. z uwagi na podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia nie mogło zostać uwzględnione.

Powód domagał się zadośćuczynienia z tytułu choroby zawodowej - pylicy górników kopalń węgla – pylicy drobnoguzkowej ograniczonej wyrównanej. Roszczenia wynikające z czynów niedozwolonych, w tym o zadośćuczynienie, ulegają przedawnieniu.

W myśl art. 442¹. § 1. k.c. roszczenie to ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Zgodnie z § 2. przytoczonego przepisu jeżeli szkoda wynikła ze zbrodni lub

występku, roszczenie o naprawienie szkody ulega przedawnieniu z upływem lat dwudziestu od dnia popełnienia przestępstwa bez względu na to, kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Natomiast § 3. stanowi, iż razie wyrządzenia szkody na osobie, przedawnienie nie może skończyć się wcześniej niż z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia.

Sąd Rejonowy przyjął, że chwilą określającą początek trzyletniego biegu przedawnienia jest moment „dowiedzenia się o szkodzie” i „osobie obowiązanej do jej naprawienia”, a nie o zakresie szkody czy trwałości jej następstw, dlatego uznaje się, że jest to moment, gdy poszkodowany zdaje sobie sprawę z ujemnych następstw zdarzenia wskazujących na fakt powstania szkody i ma świadomość doznanej szkody (por. wyrok SN z dnia 18 września 2002 r., III CKN 597/2000, niepubl.; wyrok SA w Poznaniu z dnia 21 marca 2006 r., I ACa 1116/05, LEX nr 19451810; wyrok SA w Krakowie z dnia 5 maja 2010 r., III APa 4/10, OSA 2011, z. 3, poz. 91).

Sąd I instancji przytoczył wyrok SN z dnia 16.04.1999 r. (II UKN 579/98, PiZS 1999, nr 10, s. 40) w którym uznano, że datą rozpoczęcia biegu przedawnienia jest data uzyskania przez poszkodowanego owej wiedzy na podstawie „miarodajnego i autorytatywnego orzeczenia kompetentnej placówki medycznej”.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Rejonowy uznał, iż w chwili wniesienia pozwu roszczenie powoda było przedawnione, bo już w chwili wydania orzeczenia lekarskiego z dnia 23 maja 2001 roku powziął wiedzę o rozpoznanej u niego chorobie i podmiocie odpowiedzialnym za spowodowaną szkodę na jego osobie, okoliczności stwierdzone tym orzeczeniem potwierdzone zostały doręczoną powodowi decyzją z dnia 31 maja 2001 roku stwierdzającą chorobę zawodową, natomiast o rozmiarze procentowego uszczerbku na zdrowiu powód dowiedział się w dniu 27 lipca 2001 roku, kiedy to wydane zostało przez ZUS Oddział w R. orzeczenie ustalające 20% uszczerbek na jego zdrowiu. Sam powód zeznał, iż o szkodzie i podmiocie za jej wyrządzenie odpowiedzialnym posiadał wiedzę od 2001 roku.

Zatem w ocenie Sądu I instancji nie ulega żadnym wątpliwości, że powód od 2001 roku miał pełną wiedzę o doznanej szkodzie i osobie zobowiązanej do jej naprawienia.

Sąd Rejonowy przyjął, że brak jest w rozpoznawanej sprawie okoliczności świadczących o zawieszeniu lub przerwaniu biegu przedawnienia (art.121 k.c. i 123 §1 k.c. w zw. z art.300 k.p.), bądź też o wystąpieniu u powoda nowej szkody.

Powód wytoczył powództwo w niniejszej sprawie dopiero w 2014 roku a zatem po 13 latach od dowiedzenia się o szkodzie. Pozwana podniosła zarzut przedawnienia i Sąd orzekający uwzględnił upływ przedawnienia dochodzonego przez powoda roszczenia, oddalając w konsekwencji powództwo.

W ocenie Sądu I instancji w niniejszej sprawie brak było okoliczności, które uzasadniałyby, iż podniesienie przez pozwaną zarzutu przedawnienia nosi znamiona nadużycia prawa. Sąd nie dopatrył się kolizji wartości przejawiającej się w pewności stosunków prawnych, chronionej instytucją przedawnienia, oraz wartości, jaką stanowi prawo pokrzywdzonego do uzyskania ochrony prawnej naruszonego dobra, którą można by rozwiązywać za pomocą klauzuli zawartej w art. 5 k.c.

Sąd I instancji zwrócił uwagę, że jedynymi okolicznościami podnoszonymi przez pełnomocnika powoda były nierówność podmiotów oraz to, że powód do grudnia 2012 roku był pracownikiem pozwanej i trudno było od niego wymagać, by w tym czasie występował z powództwem. Jednak okolicznościom tym przeczyło zachowanie powoda, który już dnia 12 kwietnia 2002 roku wystąpił przeciwko zatrudniającemu go zakładowi pracy z powództwem o odszkodowanie w sprawie o sygn. akt IV P 533/02.

Sąd Rejonowy nie podzielił stanowiska pozwanej, iż pozew winien zostać odrzucony z uwagi na powagę rzeczy osądzonej w rozumieniu art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. Sprawa Sądu Rejonowego w Jastrzębiu – Zdroju oznaczona sygn. IV P 533/02 pomimo, iż toczyła się między tymi samymi stronami dotyczyła roszczenia odszkodowawczego, nie zaś zadośćuczynienia za doznaną przez powoda krzywdę.

Sąd Rejonowy w pkt 2 wyroku orzekł o kosztach na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zasądzając od powoda jako strony przegrywającej proces na rzecz pozwanej kwotę 1834,00 zł, na którą złożyły się kwota 1800,00 zł tytułem wynagrodzenia jej pełnomocnika procesowego, będącego radcą prawnym, ustalona na podstawie § 11 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490, tekst jedn.) oraz kwota 34.00 zł z tytułu poniesionych przez pozwaną opłat skarbowych od pełnomocnictwa.

Sąd Okręgowy uzupełnił postępowanie dowodowe i dodatkowo przesłuchał powoda na okoliczność przyczyn dla których wystąpił on z niniejszym powództwem dopiero po rozwiązaniu stosunku pracy.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód skarżąc wyrok w całości.

Zarzucił naruszenie prawa procesowego, a w szczególności:

1. art.233 par.1 kpc, 232 kpc, 217 par.1 i 217 par. 2 kpc poprzez odmowę rozszerzenia tezy dowodowej wniosku dowodowego zgłoszonego przez stronę powodową a następnie oddalenie wniosku dowodowego strony powodowej pomimo faktu, iż wniosek ten służył do wyjaśnienia okoliczności istotnej dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy tj.

przyczyn z powodu których powód wystąpił z powództwem dopiero po ustaniu stosunku pracy powoda w pozwanej spółce, a uwzględnienie wniosków strony powodowej nie powodowało zwłoki w rozpoznawaniu sprawy,

2. naruszenie prawa materialnego:

art.5 kc poprzez jego niezastosowanie w stanie niniejszej sprawy co skutkowało uwzględnieniem zarzutu przedawnienia podniesionego przez stronę pozwaną, podczas, gdy działanie strony pozwanej polegające na podniesieniu zarzutu przedawnienia roszczenia dochodzonego przez powoda, stanowi czynienie ze swego prawa użytku, który jest sprzeczny ze społeczno gospodarczym przeznaczeniem tego prawa oraz z zasadami współzycia społecznego, a przez to nie powinno być uznawane przez Sąd za wykonywanie przez pozwaną przysługującego jej prawa oraz nie powinno korzystać z ochrony.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwotę 40.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu, do dnia zapłaty oraz kosztów procesu za obydwie instancje wg. norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji podniesiono, że strona powodowa w odpowiedzi na zarzut przedawnienia strony pozwanej podniosła zarzut, iż korzystanie przez stronę powodową z zarzutu przedawnienia w stanie niniejszej sprawy sprzeczne jest z art.5 kc i nie powinno podlegać ochronie.

Na okoliczność przyczyn, z powodu, których powód wystąpił z powództwem po upływie terminu przedawnienia, strona powodowa wnioskowała o przesłuchanie powoda. W ocenie strony

powodowej Sąd I instancji bezzasadnie oddalił w pierwszej kolejności wniosek o rozszerzenie tezy dowodowej przesłuchania powoda a następnie wniosek o przesłuchanie powoda na okoliczność przyczyn wystąpienia z powództwem po upływie terminu przedawnienia. W ocenie strony

powodowej okoliczność ta, kluczowa dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, winna być przez Sąd wyjaśniona ze szczególną wnikliwością zwłaszcza, iż powód obecny był na terminie posiedzenia, a jego przesłuchanie na ww. okoliczność nie powodowało zwłoki w rozpoznaniu sprawy. Pełnomocnik powoda wobec stanowiska Sądu poczynił stosowne zastrzeżenia do protokołu posiedzenia.

W ocenie Sądu I instancji, wobec kwestionowania przez stronę powodową zgodności zarzutu przedawnienia z art.5 kc winien zbadać, w szczególności sytuację powoda, zarówno osobistą, majątkową jak i sytuację w okresie zatrudnienia powoda w zakładzie pozwanej, stosunków z przełożonymi w miejscu zatrudnienia powoda, stanu zdrowia powoda i konsekwencji dla życia i zdrowia powoda, które niesie za sobą choroba zawodowa na którą powód cierpi. Wyjaśnieniu ww. okoliczności i w konsekwencji ocenie podniesionego zarzutu przedawnienia pod kątem jego zgodności z art.5 kc służyły wnioski dowodowe strony powodowej, bezzasadnie oddalone przez Sąd I instancji, w szczególności wniosek o przesłuchanie powoda na ww. okoliczności.

Zdaniem apelującego stanowisko powoda znajduje oparcie w doktrynie i orzecznictwie, które przytoczył.

W odpowiedzi pozwanej na apelację powoda wniosła ona o oddalenie apelacji w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Pozwana podniosła, że twierdzenia zawarte w apelacji są błędne i nie zasługują na uwzględnienie.

Sąd I instancji słusznie oddalił wniosek o rozszerzenie tezy dowodowej powoda.

Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika winien już w pozwie dokładnie określić dowody jakich domaga się przeprowadzenia na rozprawie. Niezależnie od powyższego wskazuje, że po otrzymaniu

odpowiedzi na pozew powód mógł wystosować pismo przygotowawcze i zgłosić stosowny wniosek dowodowy. Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie złożył pisma przygotowawczego, a także nie zgłosił wniosku o rozszerzenie tezy dowodowej na pierwszej rozprawie w dniu 23.03.2015r.

Sąd I instancji prawidłowo uznał więc, iż wniosek pełnomocnika strony przeciwnej należy uznać za spóźniony.

Odmowa przeprowadzenia dowodów powołanych przez stronę nie stanowi pozbawienia jej możliwości obrony swoich praw (wyrok SN z 18.03.14r. II PK 256/12), jest to natomiast wyraz dyskrecjonalnej władzy sędziego. Sąd nie ma obowiązku dopuszczenia wszystkich wnioskowanych dowodów, a zwłaszcza spóźnionych.

Pozwana podniosła, że powołane przez powoda orzecznictwo S.N z dnia 27.06.2001r. o sygn. akt II CKN 604/2000 dotyczy zupełnie innego stanu faktycznego, którego stronami są przedsiębiorcy, a nadto podkreśla wyjątkowość nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia.

W ocenie pozwanej argumentem przemawiającym za brakiem zasadności uwzględnienia art. 5 kc jest fakt, iż powód już od 2001r. był świadomy powstałej szkody i wiedział kto jest odpowiedzialny za jej powstanie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji.

Zgadza się także ze stanowiskiem Sądu Rejonowego zawartym w uzasadnieniu wyroku, co do uwzględnienia zarzutu przedawnienia.

Ani przez Sądem I instancji ani w uzupełniającym przesłuchaniu przed Sądem Okręgowym powód nie przedstawił okoliczności, które by przemawiały za tym, że podnoszenie przez pozwaną zarzutu przedawnienia jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

R. P. z roszczeniem wystąpił po 13 latach od dowiedzenia się o szkodzie i osobie która za nią odpowiada.

Wynika to bowiem z orzeczenia i decyzji stwierdzającej chorobę zawodową. Argument, że był w tym czasie pracownikiem pozwanej i dlatego nie występował o zadośćuczynienie jest nie do zaakceptowania zwłaszcza, że występował na drogę sądową przeciwko pracodawcy o jednorazowe odszkodowanie.

Stwierdzona u powoda choroba zawodowa nie spowodowała dużych następstw zdrowotnych i w toku niniejszego postępowania powód nie przedstawił dokumentacji lekarskiej, która by potwierdzała znaczne pogorszenie stanu jego zdrowia. Powód mimo choroby pracował u pozwanej po rozpoznaniu choroby przez wiele lat , aż przeszedł na emeryturę.

Powód nie znajdował się w jakiejś szczególnej sytuacji osobistej, która by usprawiedliwiała tak znaczną zwłokę w dochodzeniu swoich praw.

Niewiarygodne są twierdzenia powoda, że w Sądzie uzyskał informację, że o zadośćuczynienie może występować po przejściu na emeryturę, bo sprawa dotyczyła jednorazowego odszkodowania dochodzonego na podstawie ustawy wypadkowej i najpewniej powiedziano mu, że w razie istotnego pogorszenia uszczerbku na zdrowiu będzie mógł dochodzić dalszego jednorazowego odszkodowania a nadto wówczas obowiązuje jeszcze bardziej rygorystyczna zasada przedawnienia.

Z zeznań powoda wynika wprost, że jego opóźnienie w domaganiu się zadośćuczynienia wynika z jego niewiedzy a na proces się zdecydował około roku temu, kiedy kolega powiedział mu, że z takimi roszczeniami pracownicy pozwanej występują.

Ta okoliczność w ocenie Sądu Okręgowego nie stanowi dostatecznej podstawy, w okolicznościach niniejszej sprawy do przyjęcia, że podniesienie przez pozwaną zarzutu przedawnienia stanowi z jej strony czynienie ze swego prawa użytku w sposób sprzeczny ze społeczno gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub zasadami współżycia społecznego.

Gdyby powód dołożył minimum staranności bez trudu mógłby uzyskać wiedzę o zadośćuczynieniu korzystając z porady prawniczej i z pewnością uzyskał by takie niezbędne informacje w związkach zawodowych a nawet w sądzie pracy także w zakresie przedawnienia roszczenia o zadośćuczynienie.

Wprowadzenie instytucji przedawnienia ma na celu ochronę wartości przejawiającej się w pewności stosunków prawnych dlatego też możliwość przyjęcia niezgodności z art. 5 kc zarzutu przedawnienia winna być stosowana ostrożnie z wykazaniem wyjątkowych okoliczności faktycznych.

Sąd Okręgowy takich wyjątkowych okoliczności się nie dopatrył. Zachowanie strony pozwanej nie może być traktowane jako naganne. Wypłaciła ona zgodnie z obowiązującymi wówczas przepisami jednorazowe odszkodowanie w wysokości ustalonego przez orzecznika ZUS-u uszczerbku na zdrowiu spowodowanego chorobą zawodową.

W związku ze zmianą przepisów i orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego dalszego jednorazowego odszkodowania powód mógł dochodzić od ZUS-u a nie od pracodawcy. Pozwana zapewniła powodowi zatrudnienie w warunkach odpowiednich do stanu jego zdrowia aż do czasu nabytej przez niego emerytury w 2012r.

Taki rodzaj uszczerbku na zdrowiu i niewielki stopień zaawansowania zmian chorobowych także nie uzasadnia, że mamy tu do czynienia z wyjątkowymi okolicznościami.

Dlatego też Sąd Okręgowy uznał, że wyrok jest słuszny i odpowiada prawu i na mocy art.385 kpc oddalił apelację powoda jako bezzasadną.

Mając na uwadze, że Sąd I instancji zasądził od powoda na rzecz pozwanej koszty postępowania w wysokości połowy pobieranej przez niego emerytury, Sąd na mocy art.102 kpc odstąpił od obciążenia go zwrotem kosztów postępowania na rzecz pozwanej za II instancję.

Obciążenie go dalszymi kosztami zastępstwa procesowego stanowiło by dla niego zbyt duże obciążenie finansowe, bo utrzymuje się on jedynie z emerytury.

Sędzia Przewodniczący Sędzia

SSO Maria Olszowska SSO Barbara Kuźdrzał- Kiermaszek SSO Mariola Łącka